కళ్యాణి కల్యాణం X

రచన :
"మాస్టర్ రవి"

'కల్యాణీ...' మృదువుగా పిల్చాడు ప్రసాద్.

ఆమె పలుకలేదు. మెల్లగా వెళ్ళి బుజంమీద చేయి వేశాడు. భయంగా ప్రసాద్‌లోకి చూసింది ఆమె.

అంతరు వెలుగులో; ఆమె చెక్కిళ్ళమీంచి, ముత్యాల వంటి రెండు కన్నీటిబిందువులు రాలడం ప్రసాద్ గమనించి, చకితుడై—

'కళ్యాణి...ఇదేవిటి కళ్యాణీ! ఎందుకీ శోకం?' అన్నాడు.

చీర చెంగుతో కళ్యాణి, కళ్లు తుడుచుకుంది. కానీ; అవి ఇంకా తడిగానే వున్నాయి. ఒక్క నిమిషం నిశ్శబ్దం తర్వాత—'ఏం లేదు ప్రసాద్...ఏదో తలపుకు వచ్చి...' అర్థోక్తిలో ఆగిపోయింది.

'...కాదు...ఏదో వుంది. చెప్పాలి. తప్పదు. నా దగ్గర నీకు దాపరికమెందుకు కళ్యాణీ...అంత చెప్పరాని విషయమైతే, బలవంతం లేదులే...'

'చెప్తాను ప్రసాద్...ఇంత ఆత్మీయంగా అడుగుతూంటే...చెప్పడానికేం? ..మా నాన్న...'

'...సీతారామయ్యగారి గూర్చేనా? ఏం భయం లేదని చెప్పానుగా. నువ్వు మీ నాన్నకు ధైర్యంఇవ్వాలిగాని; నువ్వే [illegible] చేలవైతే; మరి ఆయనెంత కుమిలిపోతారో ఆలో[illegible]వా?...' సాలోచనగా అడిగాడు ప్రసాద్.

'అదే ప్రసాద్...ఆయనకు, తనరోగం గూర్చికంటే నా వివాహ సమస్య గూర్చే; మరీ వేదనగావుంది. అనుక్షణం; ఆయన కంటికి, మంటికి ఏకధారగా ఏడుస్తూ' నా కడుపున ఎందుకు పుట్టావుతల్లీ! నేన్నికేం ఇవ్వగలను? ఒక మంచి నగగాని; చక్కని చీరగాని...ఆఖరికి...సంతృప్తికరమైన భోజనంగాని ఇవ్వలేని అసమర్థుణ్ని...నే నెందుకమ్మా...అన్నిటికీ తోడు...'అని ఆయన మరి చెప్పలేక; వెక్కిళ్లు పొంగిపొర్లే దుఃఖంలో మునిగిపోతూంటే; నాకు ఆత్మహత్యకన్న గత్యంతరం లేదనిపిస్తుంది...ప్రసాద్...ఒక్కోరి బ్రతుకు లెందుకింత అర్థరహితంగా; అధ్వాన్నంగా వుంటాయి...మామీద అ భగవంతుడి కెందుకింత కక్ష?...గద్గదికంగా ఆగింది కళ్యాణి.

'కళ్యాణీ! మానవులమై జన్మించాక, కొన్ని కొన్ని అఘాతాలకు తలొగ్గాలి, తప్పదు. అంతకన్న వేరే గత్యంతరం లేదు గనక! ఒకొక్కప్పుడు ఈ దైవపాలనకి అర్థంలేదని కూడా అనిపిస్తుంది. కాదనను. ఆ పాలనలో వుండే ఆలనను తెలుసుకోలేకపోవడం వల్లే; మనకీ బాధలన్నీ. శోకాల చిట్టచివరి అలవల్లో; అలల్లో; సుఖం దాగివుంది. అది గ్రహించి; అనుభవించగలిగిన నాడే ఈ జీవితం సులభం, సుగమం ఔతుంది...నిజమే...నీవువున్న పరిస్థితి చాలా నిరాశాజనకమైందే. ఎవ్వరూ కాదనలేరు...కానీ...ఇవి వదలి మనం ఎక్కడికిపోగలం చెప్పు? అలా పారిపోగలిగితే; ఈనాడన్నీ సమాధులేగా మిగిలేవి?

నాగరికత పెరుగుతున్నా; మానవుడి మేధస్సు; భువిని జయించిందో లేదో తెలీదుగాని; దివిపైకి దాడి తీస్తున్నా; అరక్షణంలో గ్రహాంతరయానాలు చేసుకుని ఆ విశేషాల మనం వినగలుగుతున్నా;...ఇంకా...ఇంకా మానవహృదయంలో, ఏ మారుమూలో, సంస్కార లోపం కనిపిస్తూనే వుంది. బాగా చదువుకున్నా; డిగ్రీలకు డిగ్రీలు బిరుదులు పొందుతున్నా; ఆరోగ్యశాస్త్రం ఇంతగా పరిణితి పొందుతున్నా; 'మానవసేవే...మాధవసేవ' అని మెప్పు కాకిగోల చేస్తున్నా;—పూర్తిగా—ఈ కుష్ఠురోగం-అంటురోగం కాదని తెలిసినా; ఇంకా; ఈ చదువుకున్నవాళ్ళనే పెద్దలు అన్ని రోగాలకు మల్లే; దీనిపైకూడా ఎందుకు సమభావం చూపలేక పోతున్నారో; సరిఅయిన జాగ్రత్తలు; నివారణోపాయాలు-రోగులకు, ఎందుకు తెలియజేయకున్నారో—అర్థం కావటం లేదు. కళ్యాణీ...ఏంవిటీ ఉపన్యాసం అని ఆశ్చర్యపోతున్నావా?...ఇది ఉపన్యాసం కాదు కళ్యాణీ...నాలోని అరని ఆవేదన. ఆవేశం...

మీ నాన్న సీతారామయ్యగారు బాగా చదువుకున్నవారు. నిష్కామకర్మయోగి. మరి ఆయనకు ఈ వ్యాధి ఎలా వచ్చిందో తెలియడం కష్టం. కానీ; ఈనాడది; ఆయన శరీరంపై పైశాచిక నృత్యం చేస్తోంది. చూపరులకే భయంకరమైన ఈ రోగం; ఆయన మనస్సుని; ఎంతగా వ్రక్కలు చేస్తోందో ఎవరికి తెలుసు? ఆయన హృదయంలో, అహరహం, ఎన్ని అగ్నిపర్వ

తాలు బ్రద్దలౌతున్నాయో ఎవరు గ్రహించగలరు?... కళ్యాణీ...నువ్వేమీ చింతించకు. శ్రీకాకుళం జిల్లాలో, చిలకలపల్లె అనే గ్రామంలో; దశవర్షాల క్రితం స్థాపితమైన గాంధీ మెమోరియల్ లెప్రసీ ఫౌండేషన్ సెంటర్‌లో; విదేశాలలో తర్ఫీదుపొంది వచ్చిన ఒక డాక్టరు వున్నాడు. ఆయన నాకు సన్నిహితుడు. ఆత్మీయుడు. అక్కడికి మీ నాన్నను తీసుకువెడదాం. ఏ భయమూ వుండదు. చింతించాల్సిన పని అంతకన్న లేదు...ఆయాసంగా ఆపేడు ప్రసాద్ సుదీర్ఘోపన్యాసం తర్వాత.

'ప్రసాద్...అంతకన్నా నా...మా కావల్సినవారు దూరమైనా; నీలాంటి ఆణిముత్యం మాకు చేరువకావడం మా అదృష్టం. మా బావ...మా బావ నీకు తెల్సుగా...' ఆగింది కళ్యాణి.

'ఓ...ఆ ప్రభాకరమేనా? పెద్ద ఫారెన్ రిటర్న్‌లా ఇంగ్లీషు మాటాడాలని ప్రయత్నిస్తూంటాడు శుద్ధ తప్పుల్తో, అతనేగా...నాకు తెలీకేం? కళ్యాణీ! ఒక్కటి చెప్తాను విను. ఈలోకంలో రకరకాల వ్యక్తిత్వాలుగల వ్యక్తులున్నారు. అందులో మీబావ ఓ టైపు. అతను, తనగూర్చి లోకం ఏదో గొప్పగా అనుకోవాలనీ; మాటాడుతూన్నప్పుడు తప్పనిసరిగా, పాశ్చాత్య దేశాల యాస చూపాలనీ; తనేవేవో చాలా ఖరీదైన వస్తువులు వాడుత[illegible] అంతా అనుకోవాలనీ... ఇలాంటి వెధవ సెంటిమెంట్లుగల వ్యక్తి అతడు. ఇలాంటివారంటే నా కసహ్యం. ఎన్ని వేషాలు వేసినా; మానవత్వం లోపించాక; ఎందుకుచెప్పూ ఆ జన్మ?...నిజానికి; ఈనాడు అతడూ సంఘంలో ఒక వ్యక్తిగా తయారయాడంటే కారణం ఎవరు? మీనాన్న కాదు? అన్నీ మరిచి; ఈనాడు కృతఘ్నుడైనాడు ఆప్రభ! నిన్నూ; ప్రభని ఓ ఇంటివాళ్లను చేద్దామని ఆశించిన మీనాన్న ఆశ; కల్లైంది. ఆయన నేటికి; ఈ లెప్రసీతో బాధపడుతూంటే; అతడు పిరికివాడై; నీకూ రావచ్చేమో - అనే భ్రమతో ఆలోచనారహితుడై; తన చదువుకీ; విజ్ఞానానికీ; డిగ్రీలకీ-మచ్చ తెచ్చాడు...కొందరు పేరుకే మానవులు. ఎప్పుడూ దానవులుగానే వారు వ్యవహరిస్తారు...'

'ప్రసాద్...ఒక్కమాట! మా బావని అంటున్నానని కాదుగానీ, సహజంగా తండ్రి కుష్టురోగి అయితే; అతని కూతుర్ని ఎవరు చేసుకుంటూరు చెప్పు? ఎంత త్యాగిమైనా; తన స్వసుఖాన్ని కోల్పోవడానికి ఎవడూ అంగీకరించడుకదు! అటువంటి వితరణశక్తి; విచక్షణాజ్ఞానం ఎంతటివాళ్ళకు వుండాలి...'మధ్యలో అడిగింది కల్యాణి.

'కళ్యాణీ! నీ మంచితనానికి మెచ్చుకుంటున్నాను. ఈ లెప్రసీ గూర్చి; నేటికీ రకరకాల తర్జన భర్జనలు జరుగుతున్నా; సరియైన-నికరమైన ఓ నిర్ణయాన్ని పొందలేకపోయినా; ప్రస్తుతానికి ప్రపంచ 'లెప్రాలజిష్టులు' వచ్చిన నిర్ణయాన్ని, మనం అనుసరించాలి. ఔనా? ఇక విను. తండ్రి కుష్టురోగి అయితే, అతని బిడ్డలకుకూడా

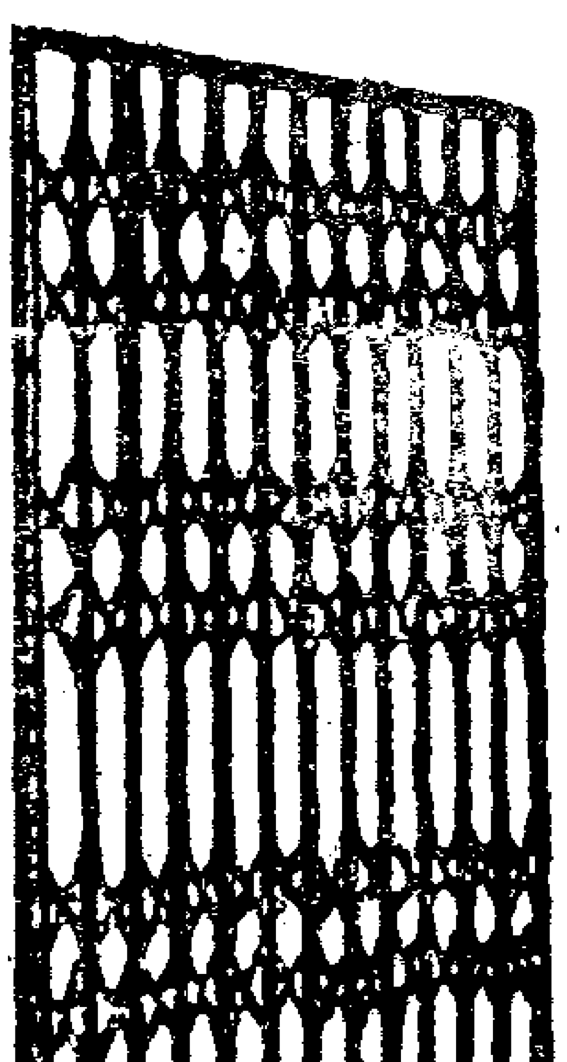

శ్రీ కృష్ణా ఐరన్ వర్క్స

తపాలు పెట్టె నెం. 103, మధురై.

మేము కట్టడములకు కావలసిన ఇనుము సామానులను తయారు చేయుదుము. స్ప్రింగు తలుపులు, కాంపౌండు తలుపులు, కొత్తరకాల కిటికీలు వెంటిలేటర్లు గ్రాదులు ఇనుము ట్రస్సులు, అద్దము కిటికీలు మొదలైన మా సామానులు ప్రసిద్ధి చెందినవి. 1925 సం॥ నుండి మునిసిపాలిటీలు, జిల్లా బోర్డులు, P.W.D. హైవేస్, పంచాయితీ బోర్డులు మొదలైన వారికి కావలసిన సామానులను తృప్తికరముగా సప్లయి చేయుచున్నాము.

టెలిగ్రామ్స్: "IRONGATES" ఫోను: 725

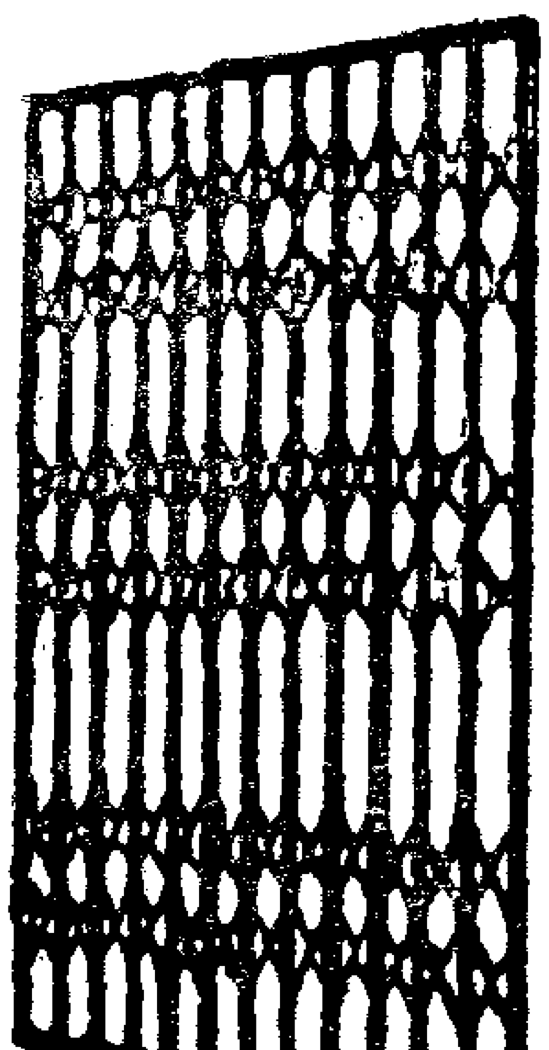

మీ ఆభరణములకు
అతి శ్రేష్ఠమయినది
సవరన్ మార్కు
REGISTERED TRADE - MARK
No: 113228
పారీస్ వజ్రములు
వివరములకు
PARIS DIAMOND WORKS
207.D.BIG BAZAR
TIRUCHIRAPALLI — 8
పారిస్ డైమండ్ వర్క్సు
207.డి.బిగ్ బజారు
తిరుచురాపల్లి — 8

ఈ రోగం వస్తుందనే నినాదం; ఈ జబ్బు ఏదేదో పాపాల ప్రతిఫలమనే నమ్మకం కొన్ని కొన్ని క్షుద్ర దేవతలను పూజిస్తే; ఇది పోతుందనే భ్రమ...ఇలాంటి వన్నీ; పూర్వీకులు; విద్యావిహీనులు; అజ్ఞానులు...అంటే వింటామేమోగాని; మీ బావవంటి విద్యావంతులుకూడా అలాగే యోచి[illegible] ఆసహ్యంగా వుంటుంది. ఆ చదువు విజ్ఞానం-నిరర్థకమ[illegible]స్తుంది. అన్ని రోగాలమల్లే ఈ లెప్రసీకూడా ఓరకం చర్మానికి; నరాలకు సంబంధించిన వ్యాధి. కాకపోతే దీర్ఘ వ్యాధి. (క్రానిక్). కాదనరు. దానిగూర్చి; సైన్సు అభివృద్ధి చెందిన ఈనాడు; పూర్వంలా గజగజలాడాల్సినపనిలేదు. ఒక ఇంట్లో ఒకరికి వుంటే; అందరికీ వుంటుందనికాని; వుండాలనికాని; వస్తుందేమో అనే అనుమానంగాని...అంతగా...అవసరంలేదు. మచ్చగాని; తిమ్మిర్లుగాని కనిపించిన తొలి దినాల్లోనే జాగ్రత్తపడి; కరక్టుగా మందు తీసుకుంటే; ఇదిమనిషిని ఏమీ చేయలేదు సరికదా; అసలు జీవితంలో తిరిగి...ఆ వ్యక్తికి...రావడానికి అవకాశాలు తక్కువ. ఈ 'లెప్రాసిలీ'ని ఎదుర్కోవటానికి; శరీరం ప్రతిఘటన శక్తిని పొందుతుంది. (ఇమ్యూనిటి) కళ్యాణీ...కొంప దీసి...నీకు విసుగు కలిగిస్తున్నానా?' మధ్యలో ఆగి; అడిగేడు ప్రసాద్, వెలిగే కళ్ళతో.

'లేదు ప్రసాద్ లేదు. ఇంత చక్కని శాస్త్ర విషయం కూడా విసుగనిపిస్తే; ఇక మనం తెలుసుకోవల్సిందే ఏం లేదనిపిస్తుంది. ఆరోగ్యం గూర్చి తెలుసుకోవడంకన్న మిన్న ఇంకేం కావాలి? చెప్పు ప్రసాద్ చెప్పు...' ఉద్వేగంగా అంది కళ్యాణి.

'నీకు అంత సరదాగా వుంటే తప్పక చెప్తాను కళ్యాణీ! లెప్రసీకి; డి. డి. యస్. అనే దివ్యౌషధం ఈనాడు కనిపెట్టారు. ప్రపంచమంతా ఇదే వాడుతున్నారు. ఇది ప్రారంభదశలో వున్నవారికి, సంజీవిదిలా పనిచేస్తుంది. బాగా ఉద్రిక్తరూపం దాల్చిన రోగాన్ని; మరి ముందుకుపోకుండా అరెస్టుచేసి; క్రమేణా బాగుచేయగలుగుతుంది. ఎంతో డిఫార్మిటీస్ వచ్చాక అంటే; కాళ్ళు చేతురూ కృశించి నశించేస్థితిలోవుంటే; అవి ఇంకా వికృతం కాకుండా అవుతుంది. అసలు ఈ రోగమే రాకుండా వుండేందుకు; మన ప్రభుత్వం ఎంతో జాగ్రత్తలు తీసుకుంటోంది. ఆఖరికి విదేశీయులైన డెన్మార్క్ గవర్నమెంటువారు కూడా; ఇదే శ్రీకాకుళం జిల్లాలో పాగిరె అనే గ్రామంలో ముప్పైమూడు లక్షల రూపాయల వ్యయంతో ఓ లెప్రసీ క్లినిక్ కడుతున్నారు. అదిన్నీ ప్రపంచ ఆరోగ్యసంస్థ (ఎం. హెచ్. ఒ) ఆధ్వర్యాన, అనేకమైన మామూలు చర్మవ్యాధు

లెలావున్నాయో; అలాగే ఇదీ అన్నీ ప్రతి డాక్టరూ; ఈ రోగాన్ని కూడా ట్రీట్ చేయాలని—గవర్నమెంటు నిర్ణయించి; చాలా పెద్ద ప్రణాళికతో ఈ కార్యాన్ని నడుపుతోంది. రోగినిగాని; అతని అల్సర్స్ (పుండ్లు) గాని; ఒక్కసారి లేక రెండుమూడుసార్లు ముట్టుకున్నంత మాత్రాన ఈ జబ్బురాదు. ఆఖరికి; ఈ లెప్రాలేసిలీ (మైకో దేక్టీరియమ్ లెప్రే) ఇంజక్షన్ ద్వారా శరీరంలోకి ఇచ్చినా; ఆ బేసిలీని గ్లాసులో కలిపేసి త్రాగేసినా—ఈ రోగం రానేరాదనే నిశ్చయాన్ని; అనేక లెప్రాలజిష్టులు తెలుసుకున్నారు. దీనికి ఆ రోగితో అనేకసార్లు శరీరసంబంధం (స్కిన్ కాంటాక్టు) వుంటే గాని; ఇది ఆరోగ్యవంతులకు రాదు. ఈ సంగతి అనేక విజ్ఞులకు ఈనాడు తెలుసు. అందులోనూ; మీ బావకు మరీ తెలుసు. అసలు అతను పనిచేస్తున్నది కూడా ఈ సంస్థలోనే. ప్రజలకు; ఈ రోగంమీద వున్న దురభిప్రాయాన్ని పోగొట్టాల్సిన 'గురుతర బాధ్యతగల' 'పేరా మెడికల్ ఆఫీసర్'గా వుంటూ; అతడే ఇలా భయపడుతున్నాడంటే ఎంతో విచారించాలి. అది అతని పదవికే అవమానం...నువ్వేం భయపడకు కళ్యాణీ...మీ నాన్నను బాగు చేయించే పూచీ నాది...ఆ ఆవేదన ఇక మరచిపో...'

అంత అదృష్టమా నాయనా! నీలాంటి సంస్కర్త; విశాలహృదయుడు దొరకడం మా అదృష్టం. చదువుకుని, డిగ్రీలు పుచ్చుకుని; ఆరోగ్యశాస్త్రంలో ఓ మెట్టు ఎక్కి కూడా; మానవులిలా పతనం చెందుతున్నారంటే మనకి కావల్సింది ఇది కాదు...ఇంకా ఏదో వుందనిపిస్తుంది. అదే; ఆ మానవత్వమే నీలో కనిపిస్తోంది. మానవత్వం లేని చదువులేల నాయనా కాల్పనా...' ఉద్రేకంగా ఆగేరు అప్పుడేవచ్చిన సీతారామయ్యగారు. కళ్యాణీ ప్రసాద్‌లు ఆయనవంక చూశారు. ఆయనలో పూర్వపు అశాంతి నశించిపోయి, ఏదో క్రొత్తవెలుగు కనిపిస్తోంది.

'ఇందులో నా గొప్పతనం ఏం వుందండీ? సైన్సు, నాగరికత ఇంతగా అభివృద్ధి చెందుతూంటే; ఇంకా మనం మూఢనమ్మకాలు పట్టుకుని ప్రాకులాడడం అవివేకం కాదా?...కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, మనం ఈ లెప్రసీకి మందేలేదని; ఇది ఇలాగే మానవుణ్ణి నాశనం చేసేయాలని, అంతకన్న వేరే గత్యంతరం లేదని-అనుకున్నారూ?...మరి ఇప్పుడు కృషి కనిపిస్తోంది. అయితే ఇది చాలక పోవచ్చు. విత్తు వేయగానే మహావృక్షం అవదు, అలా అయితే అది గారడీ అంటాంగాని; సహజత్వం అనం. ఇంకా విజ్ఞులకృషి ఫలితంగా; ఎంతో అభివృద్ధివస్తుంది. అందుకు ప్రజా సహకారం; శాస్త్రకారుల అనన్యమైన కృషి—రెండూ అవసరమే. అంతేగాని; మీ ప్రభవంటి పిరికిమనుషులు కారు'...ఆగేడు ప్రసాద్.

'అవును ప్రసాద్...కానీ ఒక్కటే సందేహం. నీ వంటీ సహృదయత అందరిలోనూ వుండాలిగా, ఏ ఒక్కడో త్యాగం చేస్తే; అది సముద్రంలో కాకి రెట్ట కాదా?...మరో సంగతి మా అమ్మాయి కళ్యాణిని; ఒక కుష్టురోగి కుమార్తెగా? ఎవరు చేసుకుంటారు? అంత విశాలహృదయత ఎవరికుంటుంది. సైన్సు ఎంత అభివృద్ధి చెందినా; తరతరాలనుండీ వస్తూ; మన నరనరాల్లో జీర్ణించుకుపోయిన స్టిగ్మాలు, సెంటిమెంట్లు (మూఢనమ్మకాలు) ఎలా పోతాయ్...' సీతారామయ్యగారి కంఠం గద్గదికమైంది.

'నిజమే పంతులుగారూ! ఈమార్పు రావల్సింది అందర్లోనూ వస్తుంది. దానిని కాలానికే విడిచిపెట్టాలి మనం. కానీ, మన ధర్మంమాత్రం మానరాదు. ఇక కళ్యాణి వివాహమంటారా...మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే... ఎందుకంటే; నేను అన్యజాతివాణ్ణి గాబట్టి...' సగంలో ఆగిపోయాడు ప్రసాద్.

'ప్రసాద్...అంతకన్నానా ప్రసాద్...ఈ జాతి మతాలే మనని నాశనంచేశాయ్. ఈ మూఢ నమ్మకాలే మనని అధఃపాతాళానికి లాగినై. నేను ఇక అవేవీ నమ్మను. నేను గాంధీజీ సేవకుణ్ణి. మతంమీద నమ్మకం నశించింది. మానవత్వాన్ని మించిన మతంగాని; సహృదయతకుమించిన గొప్పతనంగాని ఇంకోటి లేదు. మంచితనంలేని మన మానవ జన్మకు నిష్కృతిలేదు...నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు ప్రసాద్...ఏం మ్మా...కళ్యాణీ...' ఆశగా చూశారు పంతులుగారు ఆమెవేపు.

కళ్యాణి సిగ్గుగా బుర్ర వంచుకుంది.

సీతారామయ్యగారు; హాయిగా నిట్టూర్చారు, ఏదో భారం తలమీంచి దించినట్టు.

ప్రసాద్ మెల్లగా కళ్యాణివేపు చూశాడు.

[కథ: కల్పన. సంస్థల పేర్లు వారి సౌజన్యంతో!]